

متن پرسش

سلام حاج آقا: سوالم اینه کمک شدن در انجام کارها در سلوک و عرفان چه جایگاهی داره؟ ما خونمون رو درست داریم می‌کنیم و با اینکه دورم پر از آدمه ولی خیلی حس تنهایی دارم تا جایی که تقریباً همه کارها رو با بغض و تنها انجام دادم. با شوهری که بسیار پرتوقع و در عین حال ناتوانه و کاری رو تنها انجام نمیده؛ حتی بخواد وسایل ساده برا خونه بخره من رو مجبور میکنه باهاش برم. خیلی خستم از تنهایی و اینکه مثل یه مرد باید کار کنم. چه نگاه سلوکی داشته باشم؟ تنها مایه آرامشم معارف هست وقتی میگم خستم و به زور نیم ساعت معارف رو گوش میدم حس می‌کنم هیچ پناه دیگه ای ندارم. این تنهایی و این همه بی‌عرضگی شوهرم و دست تنها بودن و صد برابر کار کردن رو از نظر عرفانی چجوری ببینم؟ منظورم از کار، کارهای ضروری و ساده ولی سخته. الانم دارم گریه می‌کنم که این پیام رو نوشتم. خدا می‌بینه و چه کار کنم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: عنایت داشته باشید این سایت در محدوده سؤالات کاربرانی می‌تواند جوابگو باشد که مباحث مطرح در سایت را دنبال کرده‌اند و برایشان سؤالاتی پیش آمده. و لذا این سایت نمی‌تواند جوابگوی این نوع سؤالات برای کاربران محترم باشد.. شاید می‌توان گفت در بستر کمک برای برپا کردن یک زندگی خود همان کارها نوعی عبادت به حساب می‌آید. د موفق باشید